

Flyve Posten.

№ 69.

Tirsdagen den 25de Marts.

1845.

Det Kongelige Theater.

Jasten opføres:

Lykken's Blomst,

original Eventyr-Comedie i 2 Aeter af H. C. Andersen. Musiken componeret af Hr. Syngemeester Rung.

Personerne:

Henrik, Skovsoged	Hr. Holst.
Johanne, hans Kone	Ifr. Natalie Ryge.
En, Nisse	Axel Fredstrup.
Kirsten Viil	Md. Holst.
En Blomster-Alf	Maria Eidsrup.
Soren Eilskov, Herremand	Hr. Phister.
Erenze, hans Slegtning	Md. Hansen.
Johannes Ewald	Hr. Holst.
Johannsen, Dr. theolog.	— Schneider.
Berner, Student	Hultmann.
Auna, Datter af Ewalds, Vært i Nungsted	Mad. Boye.
Arit, Boderkarle	Hr. Wiehe jun.
Knud, Boderkarle	— Møller.

Kong Waldemar den Store	Hr. Kragh.
Kirsten, hans Søster	Ifr. Natalie Ryge.
Prinds Buris	Hr. Holst.
Tage, Fangevogter	— Wiehe.
Elna, hans Kone	Md. Larcher.
Uffo, en Graverkarl	Hr. Albrecht.
En Ridder	— Petersen.
En Bevæbnet	— Wulff.
Kongens øverste Kok	— Knudsen.
Skarpretteren og hans Dreng.	

Riddere, Damer, Kjærtesvende, Blomster-Alfer.

Derefter:

De Danske i China,

Divertissement af Characterdansse, componeret af Hr. Balletmester Bournonville, Musiken af Hr. Secretair, Ridder Hartmann.

Solo danser

Nussist: Hr. Bournonville og Ifr. P. Fredstrup.

Chinesist: Hr. Hoppensach.

Den engelske Matros: Hr. Bournonville.

Forestillingen er forbi omtrent Kl. 9½.

Den evige Jøde.

(Fortsat.)

Et stadtig Smil spillede paa hans Ansigt; de smaae graae Nine robede en sjeldent, gennemtrængende Skarpsindighed. Verdensmand og Glædens Dyrker, en fræsen Lækkermund, en aandrig Selbstsmand, forekommende til Underdanighed, smidig, behændig og indsmigrende, var Doctor Baleinier et af de ældste Kreaturer i Prindsessen af Saint-Dizier's jesuitiske Krebs.

Bed Hjælp af den almægtige Bistand, hvis Udspring man var uvidente om, kom Doctoren, der trods sine reelle Kundskaber og uomtvistelige Fortjenester længe havde været ubekjendt og tilstedsat, under Restaurationen i Besiddelse af to meget indbringende medicinske Sinecurer, og lidt efter lidt fik han en udbredt Praxis. Men man maa heller ikke nægte, at Doctoren, da han først befandt sig under Prindsessens Overhøihed, pludselig blev en samvittighedsfuld Jagttager af sine religiose Pligter; han com-

municerede eengang om Ugen, og det saaledes at det kunde falde Alle i Nine, ved Hoimesen i Thomas Aquinas's Kirke.

Efter et Mars Forlob onsfede en vis Classe Patienter, ledede af Prindsessens og hendes Stængs Exempel og Enthusiasme, ingen anden Huuslæge end Doctor Baleinier; og hans Praxis gjorde snart rivende Fremstridt. Man vil let indse, hvor vigtigt det var for Selbstabet at fålle en af de mest sogte Læger i Paris blandt sine verdslige Medlemmer.

En Læge har ogsaa sit Præstestab.

En Læge, der hvæt Dieblit bliver indviet i Familiernes hemmeligste, fortroligste Forhold, ved, gjetter og formaer Mere end de Fleste. Derfor kommer, at han, ligesom Præsten, hører de Syges og Døendes Bekjendelser.

Og naar den, hvem Legemets Frelse er overdraget, staar i Forbindelse med den, der sørger for Sjælens, og Begge staar hinanden bi i føllets Interesse, gives der — visse Tilfælde undiagné — Intet, som de jo ere ifand til at erholde af en Døendes Svaghed eller Angest — ikke for dem selv . . . det forbyde

Lovene . . . men før en Trediepart, der mere eller mindre hører til denne begyndende Straamæns-s-Classe.

Doctor Baleinier var borsor et af de virksomste og vigtigste Medlemmer af Jesuitercirkelen i Paris.

Da han var trædt ind, gik han hen og kyssede Prindsessens Haab med et uesterligeligt Galanteri.

„Altid punktlig, min kjære Baleinier!“

„Altid lykkelig, altid skyndsom, naar det gielder om at esterkomme Deres Maades Befalinger. Ah! — tilføjede han, idet han vendte sig om imod d'Aigrigny og rykkede hans Haab med Hjertelighed — „Endelig seer man Dem igjen!“ Ved De, at tre Maaneders Fraværelse er en Evighed for Deres Venner?“

„Tiden er ligesaa lang for dem, der reise, som før dem, der blive tilbage, min kjære Doctor . . . Naa, nu er da den vigtige Dag op rundt . . . Comtessen vil strax være her!“

„Jeg kan ikke undertrykke en vis Uro,“ — sagde Prindsessen — „Hvis hun skalde have fattet Mistanke.“

Nyheder.

Kjøbenhavn, d. 24de Marts.

Kjøbenhavnsposten og den Berlingske Tidende. „Kjøbenhavnsposten“ har i den senere Tid indeholdt jævnlige brutale Angreb paa Ned. af „den berl. Tidende,“ fordi denne i sin Feuilleton har optaget en Roman af Frederik Soulié, hvorom forstnævnte Blad paastaaer at den skal være af en meget lasciv Natur. At see et saadant Angreb fra „Kjøbenhavnspostens“ Side er høist latterligt. Ingen veed bedre end den selv, hvormange lascive Noveller dens Udgiver i sin Tid saavel i Repertorium for Moerskabslæsning som i Novellebibliothek har opvartet det danske Publicum med, og den skulde selv først seie for sin egen Dor, forend den vil gjøre reent for Andres. „Kjøbenhavnsposten“ forekommer os ved denne Lejlighed som en gammel Synderste, der paa sine gamle Dage bliver skinhellig og skjænder paa Verdens Laster og Nedyder. Men den gamle Adam indfunder sig dog stundom og viser den kjædelige Lyft bag den skinhellige Massse. Den samme „Kjøbenhavnspost“, der skjælder og smelber paa „den Berlingske Tidende“ og stempler den som usædlig, den har for ei lang Tid siden ikke generet sig for at skrive en Anbefaling for

den bekjendte Novelle: „Saaledes forholder det sig“ af Annette T., der sikkert indeholder langt mere Gift for den unge uerfarne Pige end Souliés „Intriguer“, og for at gjøre Anbefalingen saameget mere slaaende, har „Kjøbenhavnsposten“ i sine Spalter optaget et af de usædligste Uddrag af hele Novellen. Hvorledes bor man nu domme om „Kjøbenhavnspostens“ dydige Rødmen over „den Berlingske Usædlighed? Seer man nu ikke, at det kun er litter Argrelse og Skinhellighed, der dicterer hine Angreb? — Vi ville hermed ingenlunde forsvare, at „Intriguerne“ ere blevne optagne i „den Berl. Tid.“, men der er Meget, sem kan tale for, at det er skeet. For det Første blive „Intriguerne“ meddelede i Journal des débats's Feuilleton, hvor Romanen endnu ikke er fuldendt. Journal des débats er sikkert det meest ærbare franske Blad, og at oversette en Novelle efter dets Feuilleton er saameget mere at undskyde, som den nævnte, da „den Berlingske Tid.“ begyndte sin Oversættelse deraf, fun for en ringe Deel var udkommen i Feuilletonen, og det altsaa var umuligt at have nogen Mening om dens moralste Verdi; for dens æstetiske borgede Souliés Navn. At den iovrigt er mere lasciv end de fleste af vore oversatte Romaner, s. Ex. den af „Kjøbenhavnsposten“ saameget anpriste „Paris

Mysterier“, derom have vi stor Lyft at twile. — Forresten kunne vi umuligt antage, at hine Artikler i „Kjøbenhavnsposten“ skulde involvere Udfald mod den angrebne Redacteurs Personlighed, hvilket Mange ville finde. Hvad han har virket udenfor sin Stilling som Redacteur, hvad han har gjort for at fremme unge Menneskers Opdragelse, for at bane dem en Vej i Livet, for at sikre deres Fremtid, det er altsor bekjendt, til at selv „Kjøbenhavnsposten“ tor vove at besudle hans Personlighed, ved at underlægge ham uhæderlige Motiver og ved at bebrede ham for Usædlighed.

— Idag, den 24de Marts, er det et Aar siden at den elskelige Olding, Kunsterkongen Thorvaldsen bortfaldtes i Kunstsens Tempel til et bedre Liv. Beemodfulde Folkeser knytte sig til denne Dag, men Tanken om at hans Minde lever friskt og uforgengeligt hos hver den, der vidste at statte hans Verdi som Kunster og som Menneske gyder Balsam i Savnets endnu friske Saar.

— Repertoiret for denne Uge er foreløbig bestemt saaledes: Tirsdag: „Lykvens Blomst“ og „De Danske i China“; Onsdag: „Gioachino“; Torsdag: „Den nye Barselstue“ og „Pigen i Lyon“; Fredag: „Klintekongens Brud“; Lørdag: „Mullatten“; Søndag: „Debatten i Politii-

„Det er umuligt,“ — mente Doctoren — „Vi ere de bedste Venner af Verden . . . De veed, Comtesse Adrienne har altid høret mig med sin Tillid. Endnu i Førgaars havde vi en munter Passiar sammen . . . og da jeg, som jeg pleier, fremkom med nogle Bemerkninger over hendes, mildest talt, excentriske Liv . . . og de folsomme, overspændte Ideer, jeg undertiden havde bemærket hos hende . . .“

„Doctoren undlader aldrig at lægge Vægt paa disse tilsyneladende yderst ubetydelige Omstændigheder,“ — sagde Prinsessen med et betydningsfuldt Blik til Marquien.

„Comtessen“ — tog Doctoren efter Det — „svarede mig med de mest hidende, de aandrigste Spotterier af Verden . . . thi jeg kan ikke nægte — den unge Dame besidder en Mand, som jeg sjælden eller aldrig har truffet Mage til . . .“

„Doctor . . . Doctor!“ — udbrød Prinsessen — „Ingen Svaghed!“

Istedetfor at svare, tog Valeintier en Guld-daafe op af Bestelommen, aabnede den og tog sig en Priis Tobak, som han indsnusede gan-

ske langsomt, idet han betragede Prinsessen med en saa megetsigende Mine, at hun syntes fuldkommen beroliget.

„Svaghed? . . . Jeg, Deres Maade?“ — sagde han endelig, idet han med sin hvide, buttede Haand afsrystede de saa Tobakskorn, han havde spilt paa Tolderne af sin Chemise — „Har jeg ikke hørt den Ere at tilbyde Dem min Tjeneste uopfordret, for at drage Dem ud af den Farlegenhed, hvori jeg fandt Dem?“

„Og De er den Eneste i Verden, der kan vise os denne vigtige Tjeneste,“ — bemærkede d'Aigrigny.

„De seer altsaa, Deres Maade,“ — vedblev Doctoren — „at jeg ikke hører til de saa øje Mennesker . . . thi jeg har fuldkommen fattet Betydningen af mit Skridt . . . der handles om umådelige Interesser, som jeg hører.“

„Interesser af den yderste Vigtighed,“ — sagde Abbeden.

„Nu — saa er der Intet at betænke sig paa . . . De kan være ganzte rolig, Deres Maade; De maa tillade mig som en Mand af Smag og Dannelsæt lade Comtessens for-

tryllende, piquante Mand vedersares Netsædighed . . . Naar Dieblifiket kommer til at handle, skal jeg være paa min Post . . .“

„Maaskee . . . dette Dieblifiket er nærmere end vi troe,“ — sagde Prinsessen og vredede et Blik med d'Aigrigny.

„Jeg er færdig,“ — svarede Lægen — „nu og til enhver Tid . . . i saa Henseende svarer jeg for Alt, hvad mig angaaer . . . jeg vilde onse, jeg kunde være ligesaa rolig i andre Henseender.“

„Er Deres Sygehuis maaskee ikke lige saameget i Mode . . . som et Sygehuis kan være?“ — spurgt Prinsessen med et let Smil.

„Tvertimod — jeg havde snarere Grund til at klage over altsor mange Pensionairer . . . det er ikke det, jeg mener . . . men medens vi vente paa Comtessen, kan jeg fortællig gjøre Dem bekjendt med en Sag, der fun angaaer hende indirekte . . . thi Talen er her om det Fruentimmer, der har kjøbt Godset Cardoville — en vis Madame de la Sainte-Colombe, der har taget mig til sin Læge, takket være Nodin's snilde Manøvrer . . .“